

Arrest

nr. 347 357 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE BUISSERET
Sint-Quentinstraat 3/3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van zijn advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. DE BUISSERET.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 28 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 31 januari 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een Pashtoun te zijn van etnische afkomst en een soennitisch moslim te zijn. U bent ongeveer 21 jaar geleden geboren in [N.], in het Dar-e-Pech district in de provincie Kunar. U woonde daar tot aan uw vertrek. U ging een jaar naar de madrassa als kind en ging niet naar school.

U werkte samen met uw broer [O.] in zijn geldwisselkantoor in de bazaar van [N.]. Op regelmatige basis kwamen er soldaten naar het kantoor om afghani te wisselen voor Pakistaanse roepie en vice versa.

Daarnaast stuurden soldaten, die afkomstig waren uit uw district, maar die in het kader van hun werk gestationeerd waren in andere provincies, geld op naar jullie om dit aan hun families te bezorgen.

Daarnaast had u een verborgen relatie met [A.], een meisje die u leerde kennen op de hoofdweg van uw dorp naar het provinciecentrum. Op een dag was zij naar u gekomen en had ze u verteld dat ze u leuk vond. Jullie hadden gedurende 5-6 maanden een relatie, waarbij jullie elkaar 2 à 3 keer per week kort zagen vlakbij haar huis aan de hoofdweg.

Ongeveer 2 maanden voor uw vertrek werd uw broer [O.] ter hoogte van [S.] meegenomen door de taliban toen hij op weg was van het provinciecentrum naar uw huis. Op het moment van zijn verdwijning bevond u zich in de winkel. Na de verdwijning van uw broer heeft u niets meer over hem vernomen en ook de taliban hebben geen eis gesteld of iets van zich laten horen. U hield het geldwisselkantoor open. Dit werd aan de taliban doorgegeven, waardoor u ook vreesde dat zij iets tegen u zouden doen. Uiteindelijk kwamen de taliban kort voor uw vertrek naar uw huis, maar u kon naar het huis van uw buur vluchten. Vervolgens bracht uw oom u naar het provinciecentrum, waar u enige tijd bleef. Uiteindelijk keerde u terug naar huis. Kort voor uw vertrek werd u door de leerlingen van de madrassa betrappt met [A.]. Die avond of de volgende avond hoorde u gewerschoten in het nabijgelegen dorp [G.]. U vroeg aan uw maternale oom of hij kon gaan kijken wat er gebeurd was en u bracht hem op de hoogte van uw relatie met [A.]. Uiteindelijk vertelde hij u dat [A.] was doodgeschoten door haar vader en hij adviseerde u om het land te verlaten omwille van uw problemen met de taliban en de familie van [A.]. U verliet dezelfde nacht dat ze doodgeschoten was uw huis en vertrok richting Iran.

U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u na een tocht van ongeveer 4 maanden aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 28/06/2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, enerzijds omwille van uw vrees voor vervolging door de taliban die u zouden viseren omwille van uw werk in een geldwisselkantoor en het werk dat u in het kader daarvan deed voor de overheid. Anderzijds verliet u uw land omwille van een verboden liefdesrelatie met [A.]. Er wordt door het CGVS echter vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals vastgesteld in de Vluchtelingenconventie, noch dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging omwille van het geldwisselkantoor en het werk dat u en uw broer in die hoedanigheid deden voor de overheid, kunnen de volgende vaststellingen gedaan worden.

Vooreerst slaagt u er niet in om overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot de verdwijning van uw broer [O.].

Om te beginnen komt het bevreemdend over dat de taliban uw broer zouden ontvoeren, maar verder geen eis zouden stellen. U verklaarde dat u na de ontvoering van uw broer geen contact had met de taliban en dat zij geen eis stelden (CGVS, p. 20). Volgens u had de taliban uw broer meegenomen omdat hij geld wisselde van soldaten en het opgestuurde geld bezorgde aan de families van soldaten uit uw district (CGVS, p. 19). Het is echter opvallend dat de taliban uw broer enkel en alleen zouden ontvoeren omwille van zijn werk en geen verdere eis zouden stellen, zoals bijvoorbeeld het eisen van een som geld in ruil voor uw broer of de effectieve stopzetting van de winkel. U hield na de verdwijning van uw broer de winkel immers open, samen met een secretaris (CGVS, p. 8; 16). De handelswijze van de taliban houdt aldus maar weinig steek.

Verder verklaarde u dat uw maternale oom de ochtend nadat uw broer niet was thuisgekomen, met enkele dorpsouderen naar het districtscentrum ging en vervolgens naar [S.] – de plaats waar uw broer verdween – ging om daar te spreken met de mensen van dat dorp (CGVS, p. 17-18). Zij vertelden aan uw oom dat de taliban een checkpoint hadden opgeworpen de dag ervoor en uw broer daar wellicht meegenomen was (CGVS, p. 18). U verklaarde dat u geen contact kon maken met de taliban en dat u met de dorpsouderen moest spreken of met de overheid in het districtscentrum (CGVS, p. 20). Wanneer u dan gevraagd werd of u

of uw oom contact zochten met de taliban via de dorpsouderen, verklaarde u dat u dat niet weet omdat uw oom die dingen niet deelde met u, omdat u nog maar 15-16 jaar oud was (CGVS, p. 20). Het is echter opvallend dat uw oom u niet zou vertellen welke stappen hij ondernam om uw broer te vinden en om te bemiddelen met de taliban. U steekt dit op uw jeugdige leeftijd op dat moment, hetgeen echter geen afdoende verklaring is. U verklaarde dat u 15-16 jaar oud was, hetgeen echter een onderschatting is van uw werkelijke leeftijd op dat moment. U verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud dat u bijna 21 jaar oud was (CGVS, p. 3). Bovendien verklaarde u dat u Afghanistan verliet in de lente van 2021 (CGVS, p. 7) en dat uw broer ongeveer 2 maanden voor uw vertrek was meegenomen (CGVS, p. 21). Dit betekent dat u op het moment van de verdwijning van uw broer ongeveer 19-20 jaar was. Bijgevolg kan er verwacht worden dat uw oom deze informatie met u zou delen en u meer zou weten over welke pogingen ondernomen zijn om uw broer te vinden.

Tot slot was u ook onwetend met betrekking tot het andere wisselkantoor in de bazaar en het lot van de secretaris die in uw wisselkantoor werkte. U verklaarde dat er in de bazaar nog een ander wisselkantoor was en dat de overheidsleden ook daar hun geld gingen wisselen (CGVS, p. 11;12-13). U wist niet of de taliban ook de eigenaar van dat wisselkantoor hadden meegenomen of welke problemen hij mogelijks had. Daarnaast verklaarde u dat u niet wist of hij zijn winkel nog heeft of wat er gebeurd is (CGVS, p. 19-20). Dit is echter tegenstrijdig met uw eerdere verklaringen dat het wisselkantoor nog altijd bestaat in de bazaar (CGVS, p. 11). Bovendien kan verwacht worden dat – indien de eigenaar van het andere wisselkantoor ook problemen had – dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Hij bevond zich namelijk in dezelfde situatie als u en in het kader van uw eigen problemen en de inschatting van uw persoonlijk risico, kan verwacht worden dat u zich zou informeren over de situatie van het andere wisselkantoor. Verder verklaarde u dat de secretaris van uw wisselkantoor op het moment dat uw broer verdween geen problemen had, maar dat u niet weet of hij nu problemen heeft en dat u niets van hem had gehoord (CGVS, p. 20). Er kan echter verwacht worden dat u over informatie zou beschikken wat betreft het lot van de secretaris, aangezien hij enige tijd met u samenwerkte. Het is opmerkelijk dat de taliban uw broer ontvoerden, maar dat u dan geen informatie heeft over wat er gebeurd is met de eigenaar van het andere wisselkantoor of uw secretaris, indien u vreest eveneens problemen te kennen omwille van het wisselkantoor.

Bovenstaande elementen samengenomen, maken dat er door het CGVS ernstige twijfels geuit worden bij de geloofwaardigheid van de verdwijning van uw broer. Vervolgens legde u inconsistente verklaringen af met betrekking tot het moment van uw vertrek en het verloop van de gebeurtenissen.

Om te beginnen legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u precies vertrokken bent. U verklaarde dat u Afghanistan verlaten had in de lente van 2021, 3 maanden voor uw aankomst in België (CGVS, p. 7), hetgeen in de periode maart-mei is (zie administratief dossier, blauwe map). Bij de DVZ verklaarde u op 07/07/2021 eveneens dat u ongeveer 4 maanden eerder was vertrokken (Vragenlijst DVZ, punt 37), hetgeen neerkomt op dezelfde periode. Tijdens het persoonlijk onderhoud legde u echter twee documenten neer die gedateerd zijn op 05/12/2020, namelijk de brief van de dorpsouderen en de petitie aan de overheid (zie administratief dossier, groene map). Eerst legde u volatiele verklaringen af over waar u precies was op het moment dat deze documenten werden opgesteld. U verklaarde dat dit dichtbij uw vertrek was opgesteld of dat het mogelijks na uw vertrek was. Uiteindelijk verklaarde u dat u al weg was op het moment dat die twee documenten werden opgesteld (CGVS, p. 15). Beide versies zijn tegenstrijdig met uw verklaring dat u in de lente van 2021 het land verliet, hetgeen uw geloofwaardigheid verder ondermijnt.

Daarnaast legde u inconsistente verklaringen af over hoelang voor uw vertrek uw broer [O.] verdween. Om te beginnen verklaarde u dat hij ongeveer 6-7 maanden voor uw vertrek verdween en dat u in totaal nog 2 maanden het wisselkantoor open hield (CGVS, p. 8). Later verklaarde u dat uw broer 8 maanden voor uw vertrek was verdwenen (CGVS, p. 17). Vervolgens verklaarde u echter dat u nog 2 maanden bleef en dan weg ging (CGVS, p. 21). Gewezen op het feit dat u het eerder anders verklaarde, zei u dat u bedoelde dat uw broer verdween en dat u dan nog 2 maanden bleef (CGVS, p. 21). Gewezen op uw eerdere verklaringen dat hij 8 maanden voor uw vertrek verdween, antwoordde u dat uw broer verdween, dat u na 2 maanden vertrok en dat uw broer dan in totaal – met de reisweg inclusief - 8 maanden verdwenen was (CGVS, p. 21). Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien u na confrontatie een andere invulling gaf aan de periode van 8 maanden en eerder duidelijk verklaarde dat hij tussen de 6 à 8 maanden voor uw vertrek verdween. Tot slot verklaarde u bij de DVZ op 07/07/2021 dat uw broer ongeveer 5 à 6 maanden eerder verdween (vragenlijst DVZ, punt 17), hetgeen rond februari 2021 is. Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter dat uw broer verdwenen was voor 5 december 2020 (zie administratief dossier, groene map, “brief dorpsouderen” & “petitie”). Gewezen op deze inconsistentie, verklaarde u dat u het niet wist en dat de data mogelijks fout waren. Het louter verwijzen naar uw onwetendheid of een fout is niet afdoende, aangezien uit de vertaling van de petitie blijkt dat u deze zelf hebt opgesteld (zie administratief dossier, groene map, “petitie”). Dit is overigens niet verenigbaar met uw verklaringen dat u al vertrokken was op dat moment.

Verder slaagt u er niet in om uw persoonlijke problemen te concretiseren en aannemelijk te maken dat de taliban u ooit persoonlijk bedreigden. Op de vraag of u iets van problemen had na de verdwijning van uw broer, antwoordde u dat u hetzelfde probleem had, maar dat uw maternale oom niets deelde met u, zelfs indien er dreigingen waren (CGVS, p. 20). U verklaarde dat hij dit niet deed omdat hij een oudere persoon was en u nog maar jong was (CGVS, p. 21). Zoals eerder aangegeven is dit geen afdoende verklaring en was u op het moment van de feiten 19 à 20 jaar, waardoor verwacht kan worden dat – indien er werkelijk dreigingen waren tegen u – uw maternale oom dit zou delen met u. Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaarde dat u dacht dat u geen problemen zou krijgen omdat ze uw broer al hadden ontvoerd (CGVS, p. 21). Zeker gezien het feit dat u hetzelfde werk deed als hem en gezien de door u eerder beschreven context – waarbij mensen zulke dingen melden aan de taliban kan verwacht worden dat u op de hoogte was van de risico's. Toen u nogmaals de vraag kreeg of u persoonlijke problemen had gehad na de verdwijning van uw broer en omwille van het wisselkantoor, antwoordde u dat het probleem was dat u nog steeds de winkel opendeed (CGVS, p. 21-22). Zulke oppervlakkige verklaringen kunnen niet overtuigen dat u daadwerkelijk persoonlijk problemen had.

Daarnaast legde u volatiele en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het bezoek van de taliban aan uw huis. Opmerkelijk genoeg haalde u zelf noch tijdens uw vrij relaas dat de taliban een bezoek brachten aan uw huis, noch wanneer u gevraagd werd naar persoonlijke problemen na de ontvoering van uw broer. Gewezen op de vermelding van een bezoek van opstandelingen die u zoeken in uw documenten, stelt u zelf de vraag of u dit niet eerder zei en dat het kan zijn dat u het vergeten bent (CGVS, p. 16; 20; 21-22 & administratief dossier, groene map, “brief dorpsouderen” & “petitie”). Om te beginnen is het bijzonder opmerkelijk dat u zou vergeten melden dat de taliban – of andere vervolgers – naar uw huis kwamen. Pas wanneer u gevraagd wordt waarom de taliban niet naar uw huis zouden komen indien zij het openhouden van de winkel een probleem vonden en zij niet zelf naar de bazaar konden komen, zoals u beweerde, verklaarde u dat de taliban naar uw huis kwamen terwijl u nog thuis was. U kon echter ontsnappen naar uw burens en u verbleef daar tijdens de nacht (CGVS, p. 22). Het is echter bijzonder opvallend dat u dit bezoek noch vermeldde toen u gewezen werd op wat er in de documenten stond noch tijdens de vrij-verhaalfase of wanneer u gevraagd werd naar uw persoonlijke problemen. Wanneer u hierop gewezen werd, verklaarde u dat u het aan het begin van het gehoor had verteld (CGVS, p. 23). Toen verklaarde u echter duidelijk dat dit gebeurde nadat u al vertrokken was (CGVS, p. 9). Tot slot vond dit bezoek geen weerslag in uw DVZ-verklaringen, hetgeen bijzonder opvallend is aangezien dit de enige rechtstreekse bedreiging was tegen u omwille van het wisselkantoor. Na confrontatie verklaarde u dat u kort moest zijn bij de DVZ en dat ze er geen vragen over stelden (CGVS, p. 23). Aangezien dit de enige rechtstreekse bedreiging was tegen u, kan verwacht worden dat u dit spontaan zou vermelden bij de DVZ. U slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat de taliban naar uw huis kwamen om u te vinden.

Bovenstaande elementen samengenomen maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw vrees voor de taliban als gevolg van werk van u en uw broer [O.] in het wisselkantoor.

Met betrekking tot uw vrees voor vervolging als gevolg van uw verboden liefdesrelatie met [A.] kunnen de volgende vaststellingen gedaan worden.

Vooreerst werden doorheen uw verklaringen een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld. Om te beginnen was u tegenstrijdig over de plaats waar u haar ontmoette. Enerzijds verklaarde u dat u haar zag staan aan een waterpomp en dat u haar daar voor de eerste keer sprak (CGVS, p. 23). Anderzijds verklaarde u dat zij verder van de waterpomp woonde en dat jullie voor de eerste keer spraken in de ruïnes aan de zijkant van haar huis (CGVS, p. 23-24). Verder legde u tegenstrijdige verklaringen over de banden van haar familie met de taliban of Daesh. Bij de DVZ verklaarde u dat alle familieleden van het meisje lid waren van de taliban (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dat slechts een van haar broers banden had met Daesh en dat u niet weet of ze gelinkt zijn aan de taliban (CGVS, p. 26). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, verklaarde u enerzijds dat beide groeperingen Afghanen doden, maar met andere mensen en anderzijds dat u – door te zeggen dat haar gehele familie lid was van de taliban – bedoelde dat haar broer gelinkt was aan Daesh en haar familie achter hem stond (CGVS, p. 26). Uw verklaringen voor deze tegenstrijdigheid houden echter bitter weinig steek. Daarnaast was u ook tegenstrijdig over wie op de hoogte was van de relatie met [A.]. Aan de ene kant verklaarde u dat u aan de secretaris in de winkel zei dat u met haar zou afspreken (CGVS, p. 25). Aan de andere kant verklaarde u dat u het aan niemand zei en dat u zelfs bang was van uw familie (CGVS, p. 25). Bovendien dient – gezien de Afghaanse context – gewezen te worden op het risico dat u nam door dit mogelijks te vertellen aan de secretaris. Zeker gezien u op de hoogte was van het risico van zo een relatie (CGVS, p. 16; 25-26). Tot slot legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over het contact dat jullie reeds hadden voor zij u de eerste keer in het echt aansprak. Enerzijds verklaarde u dat jullie al lang contact hadden via de gsm (CGVS, p. 23) en anderzijds verklaarde u dat u haar voor het eerst in het echt sprak en pas daarna contact had met de gsm (CGVS, p. 23). Bovenstaande tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relatie met [A.].

Vervolgens moet worden gewezen op het sterk onaannemelijke en ongeloofwaardige karakter van uw relaas over uw relatie met [A.] in de context van de Afghaanse samenleving. De manier waarop u en uw geliefde elkaar leerden kennen, jullie contact onderhielden en elkaars liefde beleefden, lijkt quasi onmogelijk in een samenleving waar mannen en vrouwen op een doorgedreven manier van elkaar gescheiden worden. Om te beginnen kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij de manier waarop jullie elkaar leerden kennen. U verklaarde dat [A.] u benaderde omdat zij u leuk vond (CGVS, p. 16). Bovendien had u eerder nog nooit met haar gesproken of had u haar zelfs nog nooit gezien (CGVS, p. 23-24). Gezien de Afghaanse context is het uiterst onaannemelijk dat [A.] u uit het niets zou benaderen en aanspreken. Hierop gewezen, verklaarde u dat u het zichzelf ook afvroeg hoe het kon dat een meisje van een andere stam u benaderde en u dit vertelde (CGVS, p. 26). Het feit dat [A.] van een andere stam is, maakt het geheel nog onaannemelijker. Daarnaast legde u ook onaannemelijke verklaringen af over hoe jullie afspraken in het echt. U verklaarde dat jullie 2 à 3 keer per week afspraken gedurende 5 à 6 maanden in een ruïne naast de drukke weg waar [A.] woonde gedurende 5 à 6 minuten (CGVS, p. 24-25). U sprak telkens zo kort af, omdat get vlakbij een drukke weg was (CGVS, p. 24). Het is weinig aannemelijk dat jullie elkaar zo vaak zouden kunnen zien in het echt nabij een drukke weg. Bovendien was u duidelijk op de hoogte van het risico van zo een relatie (CGVS, p. 16; 25-26), waardoor het nog opmerkelijker is dat u zo vaak het risico zou nemen om elkaar te zien. Tot slot verklaarde u dat jullie betrappt werden door de leerlingen van de madrassa (CGVS, p. 25). Aangezien de madrassa bijna elke dag open is, is het opmerkelijk dat jullie niet eerder betrappt zouden worden. U verklaarde dat jullie normaal gezien elkaar op het juiste moment ontmoetten, maar dat het die keer niet de juiste tijd was (CGVS, p. 25). Het blijft echter weinig aannemelijk dat u niet sneller betrappt zou worden. Bovendien is het ook weinig logisch dat jullie in de buurt van de madrassa afspraken, hetgeen een plaats is waar op frequente basis mensen samenkomen. Gezien het feit dat u op de hoogte was van het risico, kan verwacht worden dat u een grotere voorzichtigheid aan de dag zou leggen.

Bovenstaande elementen samengenomen maken dat het CGVS geen geloof kan hechten aan uw relatie met [A.].

Uw documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De kopie van uw vaccinatiekaart bevestigt louter uw identiteit, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. De foto's van het geldwisselkantoor bevestigen louter uw werk, hetgeen eveneens niet in twijfel wordt getrokken. De kopieën van de brief van de dorpsouderen en de petitie aan de overheid zijn niet van dien aard dat het de bovenstaande beoordeling wijzigt. Documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas maar kunnen zij enkel ter ondersteuning dienen van geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is.

Op 15/11/2022 stuurde uw advocaat, meester Questiaux, loco meester De Buisseret, nog 2 foto's en een filmpje door van het geldwisselkantoor. Deze bevestigen opnieuw louter het bestaan ervan, wat niet in twijfel wordt getrokken.

Het CGVS besluit dan ook dat u niet aannemelijk maakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie loopt, noch dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatie-marge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt

een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het alge-meen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze

internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, § 5 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in eerste instantie in op de motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn vluchtrelaas en zet uiteen waarom deze volgens hem niet kunnen overtuigen.

In tweede instantie wijst verzoeker op zijn verwesterd profiel. Hij stelt dat hij op jonge leeftijd zijn land heeft verlaten en dat hij al meer dan twee jaar in België verblijft. Hij vreest door de taliban te worden gepercipieerd als verwesterd, doordat hij de religieuze en politieke opvattingen van de taliban niet deelt en zich heeft geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Hij verwijst naar meerdere internationale rapporten en nationale nieuwsartikelen om te stellen dat de taliban sinds 2021 nog strenger optreden en verwesterde Afghanen of

terugkeerders uit Europa een risico lopen. Hij stelt dat de taliban mensen die langere tijd in het Westen hebben verbleven als ongelovigen en politieke opposanten beschouwen. Hij wijst er nog op dat de taliban een strikte interpretatie van de sharia hanteren en specifiek “dresscodes” opleggen, waardoor hij meteen zou opvallen bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij betoogt dat zijn identiteit is verbonden met de Belgische cultuur.

In derde instantie gaat verzoeker over tot een theoretische uiteenzetting over de “actoren van bescherming” en betoogt hij dat de taliban, als de facto-overheid, niet als een dergelijke actor kunnen worden beschouwd.

2.2. Verzoeker voert in zijn tweede middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4.3 en 15(c) van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 48/4, 48/5, 48/6, 51/8, 57/6/2 en 62, § 2 van de Vreemdelingen-wet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in eerste instantie over tot een theoretische uiteenzetting over de invulling van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij citeert vervolgens uit het arrest Sufi en Elmi van het EHRM van 28 juni 2011 waarin het Hof vaststelde dat ook een socio-economische situatie van die aard kan zijn dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Meer concreet betrof het in dit arrest het bewind van Al-Shabaab in bepaalde delen van Somalië. Nog citeert hij het arrest S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 29 januari 2013 waarin het Hof oordeelde dat de terugkeer van een Afghaanse onderdaan naar zijn land van herkomst niet in strijd was met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker haalt vier argumenten aan van het EHRM in dit laatste arrest die het Hof ertoe brachten geen schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen en argumenteert vervolgens waarom op basis van de huidige situatie in Afghanistan de uitkomst thans anders moet zijn. Hij betoogt vooreerst dat het talibanregime niet kan worden beschouwd als een “werkende centrale overheid” en het niet in staat is om in een functionerende infrastructuur te voorzien waardoor de Afghaanse bevolking lijdt onder honger en koude en geen toegang heeft tot de noodzakelijke medische zorgen. Hij merkt op dat de taliban tot nu door geen enkel ander land worden erkend als de legitieme overheid. Hij betoogt in de tweede plaats dat de taliban vandaag controle uitoefenen op vrijwel het gehele Afghaanse grondgebied, zij een strikte interpretatie van de sharia opleggen aan de Afghaanse bevolking en een systeem van gendersegregatie hebben ingevoerd. Hij stelt in de derde plaats dat er momenteel sprake is van één van de zwaarste humanitaire crisissen ooit in Afghanistan en dat meer dan 24 miljoen mensen nood hebben aan humanitaire hulp, terwijl deze hulp na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 door veel landen werd bevroren. Hij betoogt tevens dat sommige humanitaire hulp niet tot bij de Afghaanse bevolking geraakt, omdat deze door de taliban wordt ingenomen voor eigen gebruik. De taliban dragen volgens hem daarom bij tot de instandhouding en zelfs verslechtering van de situatie. Hij merkt op dat omwille van de mensenrechtenschendingen door de taliban veel landen en internationale actoren weigerachtig zijn om nog hulp te sturen. In de vierde plaats benadrukt hij dat de huidige humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door de taliban en dat zij bijgevolg dienen te worden beschouwd als een specifieke actor, waardoor alle voorwaarden van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Hij betoogt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in een rampzalige humanitaire crisis zal terechtkomen, waardoor hij niet zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij besluit dat de huidige situatie in Afghanistan gelijkend is aan de situatie in de door Al-Shabaab gecontroleerde gebieden in Somalië waarvan sprake in voormeld arrest Sufi en Elmi. De socio-economische situatie, alsook de wijdverspreide mensenrechtenschendingen door de taliban, komen volgens verzoeker neer op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Hij citeert bij dit alles uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de humanitaire en mensenrechten-situatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

In tweede instantie gaat verzoeker over tot een theoretische uiteenzetting inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Volgens hem is de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 drastisch verergerd. Hij merkt op dat burgers het slachtoffer zijn van het geweld in Afghanistan en wijst ook op het gewapend conflict tussen de taliban enerzijds en Islamitische Staat en Al Qaida anderzijds. Hij citeert rapporten van UNHCR en EUAA uit 2022. Hij stelt dat er onvoldoende betrouwbare informatie beschikbaar is om met voldoende zekerheid te kunnen zeggen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan geen slachtoffer zal worden van willekeurig geweld.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 9 maart 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA, “COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024;
- EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, januari 2026.

3.2. Op 17 maart 2026 maakt verzoeker een eerste aanvullende nota over.

Onder de hoofding “*veiligheidssituatie*”, wijst verzoeker er in eerste instantie op dat de verslechterde mensenrechtensituatie onder de taliban in 2025 onverminderd voortduurt. Hij citeert uit verslagen van UNAMA van september en december 2025, een gezamenlijk rapport van UNAMA en OHCHR van juli 2025 en de EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026 met betrekking tot de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan. Uit dit laatste rapport blijkt volgens hem dat de controle op de samenleving steeds strenger wordt, onder meer door de monitoring van sociale media. Hij gaat vervolgens specifiek in op de situatie in de provincie Kunar. Hij betoogt dat deze provincie structureel wordt blootgesteld aan veiligheidsrisico's en incidenten omwille van zijn grensligging en het conflict tussen Afghanistan en Pakistan. Hij wijst er op dat de grensoverschrijdende druk enorm is toegenomen sedert oktober 2025 en daarnaast de bestaande dreiging door “*ISIS-K/ISKP*” relevant blijft. Hij somt verschillende incidenten op die zich in deze provincie hebben voorgedaan in de periode van januari 2024 tot en met maart 2026. Met name in de periode van 26 februari 2026 tot 2 maart 2026 maakt hij melding van een toename van vijandelijkheden met burgerslachtoffers en humanitaire verstoringen. Hij concludeert dat burgers rechtstreeks worden geviséerd in het grensconflict met Pakistan. Ter onderbouwing van zijn betoog verwijst hij bijkomend naar recente VN-rapporten, verschillende artikelen uit de media en een ‘*briefing note*’ van een ngo.

In tweede instantie wijst verzoeker, wat zijn “*verwestering*” betreft, bijkomend op het gezamenlijk rapport van UNAMA en OHCHR van juli 2025 en citeert hij uit het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025. Hij stelt dat hij intussen al bijna vijf jaar in België verblijft, hier werkt en zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving. Hij merkt op dat hij het opvangnetwerk heeft verlaten, wat volgens hem zijn betrokkenheid en integratie in de Belgische samenleving aantoonst. Hij houdt voor dat in geval van zijn terugkeer naar Afghanistan het snel zal zijn geweten dat hij jarenlang in België heeft geleefd. Hij legt nog drie loonfiches voor de periode december 2025 – februari 2026 neer.

3.3. Nog op 17 maart 2026 legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer met een getuigenis van mevrouw F.K., die verzoeker via een sociaal assistente heeft leren kennen.

3.4. Op de terechtzitting legt verzoeker een derde aanvullende nota neer. Hij verwijst naar een artikel in de media van diezelfde dag inzake een luchtaanval van Pakistan op Kaboel waarbij een affkickcentrum werd geraakt en waarin gewag wordt gemaakt van tientallen, en mogelijk veel meer, doden. Hij voegt nog bijkomende loonfiches voor de periode van augustus 2022 tot en met mei 2023.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.1.3. Specifiek wat betreft de beoordeling van Afghaanse beschermingsverzoeken is de Raad er zich verder van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de situatie in het land rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie hierover voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en

over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. Beide partijen hebben bij hun aanvullende nota's ook geactualiseerde landeninformatie bijgebracht. Er kan worden besloten dat er in deze stand van zaken wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te beoordelen. Aldus is de huidige situatie ook niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR "Guidance note" van februari 2022.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2. van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

4.2.2. Tijdens zijn interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) van 17 oktober 2022 verklaarde verzoeker allereerst dat hij samen met zijn broer een geldwisselkantoor had in de lokale bazaar en ze regelmatig soldaten als klanten hadden. Ongeveer twee maanden voor verzoekers vertrek werd zijn broer meegenomen door de taliban toen hij op weg was van het provinciecentrum naar huis. Verzoeker heeft niets meer over zijn broer vernomen en de taliban hebben geen contact opgenomen of eisen gesteld. Na de verdwijning van zijn broer hield verzoeker het geldwisselkantoor verder open. De taliban vernamen dit, waardoor verzoeker vreesde dat ze hem ook iets gingen aandoen. Kort voor zijn vertrek kwamen de taliban ook langs verzoekers huis, maar hij kon naar het huis van zijn buur vluchten. Hij werd door zijn oom naar het provinciecentrum gebracht, waar hij enige tijd verbleef en daarna keerde hij terug naar huis. Daarnaast had verzoeker een verborgen relatie met een meisje dat hij had leren kennen op de hoofdweg van zijn dorp naar het provinciecentrum. Op een dag had zij hem aangesproken en hem verteld dat zij hem leuk vond. Ze hadden 5 à 6 maanden een relatie, waarbij zij elkaar 2 tot 3 keer per week kort zagen, vlakbij haar huis aan de hoofdweg. Kort voor zijn vertrek, werden verzoeker en het meisje betrappt door de leerlingen van de nabijgelegen madrassa. Hierop werd het meisje doodgeschoten door haar vader. Diezelfde nacht vertrok verzoeker richting Iran.

Ter ondersteuning van dit vluchtrelaas legde verzoeker kopieën van de volgende documenten neer: zijn vaccinatiekaart, foto's van het wisselkantoor, een brief van de dorpsouderen en de politie en een petitie. Nog maakte hij een filmpje van het wisselkantoor over.

4.2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit de door de commissaris-generaal bijgebrachte landeninformatie in de "COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Verzoeker brengt ook geen elementen bij waaruit blijkt dat de

inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker legde bovendien slechts kopieën van documenten voor, waaraan hoe dan ook nauwelijks enige bewijswaarde kan worden toegekend, omdat ze makkelijk zijn te vervalsen. Hij betwist dit niet, net zomin als dat hij betwist dat zijn vaccinatiekaart geen verband houdt met zijn vluchtrelaas en enkel zijn identiteit kan aantonen, die op zich niet in twijfel wordt getrokken. Verder kunnen de foto's en het filmpje van het geldwisselkantoor enkel het bestaan van deze zaak en het werk van verzoeker bevestigen, wat opnieuw niet in twijfel wordt getrokken.

4.2.4. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.5. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, noch omwille van zijn werk in een geldwisselkantoor, noch omwille van de voorgehouden geheime liefdesrelatie. Dit omwille van een geheel van inconsistenties, oppervlakkigheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen die maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.6. De Raad treedt allereerst de commissaris-generaal bij in het oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging omwille van het geldwisselkantoor en het werk dat hij en zijn broer in die hoedanigheid deden voor de overheid aannemelijk heeft kunnen maken. Dit wordt op pertinente en draagkrachtige wijze onderbouwd aan de hand van de hierna volgende vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier:

(1) Verzoeker is er allereerst niet in geslaagd om de verdwijning van zijn broer aannemelijk te maken.

Zo is het al weinig aannemelijk dat de taliban verzoekers broer zouden ontvoeren, zonder enige eis te stellen, zoals de effectieve stopzetting van de winkel of een som geld in ruil voor zijn broer. Hun uiteindelijke doel blijft zo onduidelijk. Verzoekers kritiek werpt ook geen ander licht op dit motief. Zo houdt hij onterecht voor dat deze argumentatie louter een algemene bewering is die niet op hem van toepassing zou zijn. Ook zijn verdere betoog kan niet overtuigen. Verzoeker betoogt zo dat hij enkele weken nadat hij de job van zijn broer had overgenomen Afghanistan moest ontvluchten wegens problemen met de taliban. Nog stelt hij dat de taliban niet dachten dat hij het werk van zijn broer zou voortzetten omdat hij toen jong was en omdat zijn broer de hoofdverantwoordelijke was. Zodra de taliban ontdekten dat het wisselkantoor nog steeds werd uitgebaat, zo stelt hij nog, oefenden zij rechtstreeks druk uit op hem om de activiteiten te staken. Er moet echter worden opgemerkt dat verzoeker op het moment van de verdwijning van zijn broer al ongeveer 19 of 20 jaar oud was (zie verdere bespreking), zodat hij niet dienstig kan voorhouden dat de taliban hem te jong zouden hebben gevonden om een wisselkantoor open te houden, zeker gelet op het gegeven dat hij al voor de verdwijning van zijn broer in dit kantoor werkte. Het argument van verweerder dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers broer zou zijn ontvoerd door de taliban zonder dat zij hierbij enige eis zouden gesteld en zonder dat zij het uiteindelijke doel voor deze ontvoering duidelijk zouden hebben gemaakt blijft bijgevolg staan. Nog wordt verwezen naar de verdere bespreking waaruit blijkt dat verzoeker zijn persoonlijke problemen met de taliban evenmin aannemelijk heeft kunnen maken.

Verzoeker kan verder niet vertellen of, via de dorpsouderen, daadwerkelijk contact werd gezocht met de taliban. Zijn uitleg hiervoor, met name dat zijn oom zulke zaken niet met hem deelde, gelet op zijn jonge leeftijd van 15 of 16 jaar, kan ook niet overtuigen. Gelet op zijn eigen verklaringen over zijn leeftijd moet net worden aangenomen dat verzoeker op het moment van de verdwijning van zijn broer al ongeveer 19 of 20 jaar oud was. Gelet op verzoekers leeftijd, kan niet worden ingezien waarom zijn oom geen informatie met hem zou delen over de stappen die werden ondernomen om zijn broer te vinden en te bemiddelen met de taliban. Aldus mogen van verzoeker wel degelijk meer concrete verklaringen hierover worden verwacht. Door enkel vol te houden dat hij wel degelijk jong was, dat hij gewoon het advies van zijn familie opvolgde, dat zijn oom alles regelde en dat de autoriteiten niet veel konden doen, slaagt verzoeker er geenszins in om deze motieven te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. Hij laat volledig na om in te gaan op het gegeven dat een man van rond de twintig jaar, zeker in de Afghaanse context, niet als te jong voor dergelijke

informatie is te beschouwen, zeker in het licht van zijn verklaring dat hij het wisselkantoor verder uitbaatte waardoor hij er ook net alle belang bij had op de hoogte te worden gehouden van de mogelijke bedreiging door de taliban.

Ten slotte is verzoeker onwetend over het lot van de eigenaar van het andere wisselkantoor in dezelfde bazaar, dat ook geld van overheidsfunctionarissen wisselde, en het lot van de secretaris met wie hij in zijn wisselkantoor samenwerkte. Hij weet niet of zij problemen kenden met de taliban en informeerde zich hier niet over, zoals nochtans van hem zou mogen worden verwacht om zijn persoonlijk risico beter te kunnen inschatten. Het is onaannemelijk dat de taliban verzoekers broer zouden hebben ontvoerd, maar dat andere mensen in dezelfde situatie met rust werden gelaten, minstens dat verzoeker hier geen informatie over kan geven. Verzoeker sprak zich ook tegen waar hij enerzijds stelde niet te weten of de andere eigenaar zijn winkel nog steeds heeft en wat er eventueel is gebeurd en anderzijds verklaarde dat dit wisselkantoor nog altijd bestaat in de bazaar. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij geen regelmatig contact had met de personen die het andere wisselkantoor in de bazaar openhielden en eventuele bedreigingen door de taliban een onderwerp zijn dat niet in het openbaar wordt besproken. Voor wat de secretaris betreft, stelt hij dat hij niets meer van deze persoon heeft vernomen sinds hij is gestopt met diens salaris te betalen. Deze loutere beweringen vormen echter geen duidelijke uitleg waarom verzoeker geen informatie zou hebben (verzameld) over mensen die zich in dezelfde situatie bevonden en waardoor hij de risico's beter zou kunnen inschatten. Hij slaagt er alleszins niet in om hiermee voormeld motief te weerleggen of hierop een ander licht te werpen.

(2) Verzoeker legde vervolgens inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en het algemene verloop van de gebeurtenissen.

Zowel op het CGVS als op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) situeerde verzoeker zijn vertrek uit Afghanistan in de periode maart-mei 2021. Hij legde evenwel twee documenten neer die zijn gedateerd op 5 december 2020, namelijk de brief van de dorpsouderen en de petitie aan de overheid, en kon vervolgens niet concreet duiden waar hij was op het moment dat deze documenten werd opgesteld. Hij verklaarde eerst dat deze rond zijn vertrek waren opgesteld of mogelijk na zijn vertrek. Later verklaarde hij dat hij al onderweg was toen deze documenten werden opgesteld. Deze versies zijn tegenstrijdig met zijn verklaring dat hij pas in de lente van 2021 Afghanistan heeft verlaten.

Verder legde verzoeker inconsistente verklaringen af over hoelang voor zijn vertrek zijn broer is verdwenen. Hij situeerde dit zowel acht als twee maanden voor zijn vertrek, wat toch een flagrant verschil is. Zijn uiteindelijke versie luidde dat zijn broer twee maanden voor zijn vertrek was verdwenen, wat dan weer in strijd is met de neergelegde documenten. Hieruit blijkt immers dat zijn broer al minstens was verdwenen voor 5 december 2020, daar er al melding wordt gemaakt van de ontvoering. Verzoeker stelde hierop het niet te weten en betoogde dat de data op deze documenten mogelijk fout zijn. Deze uitleg kan niet overtuigen, te meer nu de petitie blijkt te zijn opgesteld door verzoeker zelf. Deze laatste vaststelling staat ook nog eens op gespannen voet met verzoekers verklaring dat hij al onderweg was toen dit document werd opgesteld.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift de gedane vaststellingen te verklaren door te wijzen op zijn laag opleidingsniveau, waardoor hij het moeilijk zou hebben om zich in de tijd te oriënteren. Hij stelt telkens te hebben verklaard dat hij na de ontvoering van zijn broer nog enkele weken heeft gewerkt in het wisselkantoor en dat hij daarna het land heeft verlaten. Hij meent dat er geen sprake is van echte tegenstrijdigheden. In dit verband kan allereerst worden vastgesteld dat verzoeker zijn *"laag opleidings-niveau"* niet eerder aanhaalde als een mogelijke uitleg voor zijn inconsistente verklaringen. Bovendien heeft hij er zelf voor gekozen om de twee documenten voor te leggen die niet overeenkomen met zijn verklaringen. Hij had kunnen verwachten dat zijn verklaringen aan de inhoud van deze documenten gingen worden getoetst. Het blijft verder zeer opmerkelijk dat de voorgelegde petitie door verzoeker zelf zou zijn opgesteld, op 5 december 2020, maar dat hij er niet in slaagt om concreet te duiden waar hij op dat moment was of in welk tijdsverloop van de gebeurtenissen deze petitie kan worden geplaatst en zelfs aangaf dat hij toen reeds het land had verlaten. Zelfs rekening houdend met zijn lage opleidings-niveau mag bovendien worden verwacht dat verzoeker belangrijke en ingrijpende gebeurtenissen als de verdwijning van zijn broer en zijn vertrek uit Afghanistan min of meer op consistente wijze ten opzichte van elkaar kan situeren in de tijd en zich hierover alleszins niet flagrant tegensprekt. Met zijn kritiek slaagt verzoeker er niet in om over dit alles alsnog de nodige duidelijkheid te verschaffen. Hij biedt geen aanvaardbare uitleg voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties.

(3) Verzoeker slaagde er ten slotte niet in om zijn persoonlijke problemen met de taliban te concretiseren en aannemelijk te maken.

Verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke problemen met de taliban bleven allereerst zeer oppervlakkig. Hij kwam niet verder dan op algemene wijze te antwoorden dat het een probleem was dat hij het wisselkantoor verderzette en dat zijn maternale oom niets met hem deelde over eventuele dreigingen. Zoals

eerder reeds werd vastgesteld, kan verzoeker zich niet verschuilen achter zijn leeftijd om uit te leggen waarom zijn oom hem niets zou zeggen. Bovendien blijft het opmerkelijk dat de maternale oom verzoeker niet eens zou waarschuwen voor dreigingen. Er kan ook niet worden ingezien dat verzoeker dacht dat hij geen problemen zou krijgen met de taliban, terwijl zijn broer al was ontvoerd en hij hetzelfde werk deed en voortzette.

Daarnaast legde verzoeker volatiele en tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het bezoek van de taliban aan zijn huis. Het is zo opmerkelijk dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aanvankelijk deze gebeurtenis niet vermeldde, noch in zijn vrije relaas noch wanneer hij werd gevraagd naar persoonlijke problemen na de ontvoering van zijn broer. Ook op de DVZ vermeldde hij helemaal niets over een bezoek van de taliban aan zijn huis. Het is pas nadat er op het CGVS wordt gewezen op *“een bezoek van opstandelingen”* in de voorgelegde brief van de dorpsouderen en de petitie, dat verzoeker hierover vertelde. Hij geeft aan dat het kan zijn dat hij dit eerder was vergeten, wat geen aannemelijke uitleg is, gelet op het zeer ingrijpende karakter van deze gebeurtenis en nu dit de enige rechtstreekse bedreiging was tegen hemzelf omwille van zijn werk. Nog geeft hij aan dat hij in het begin van het persoonlijk onderhoud hier wel iets van had gezegd, maar deze uitleg klopt niet. Hij had het toen immers uitdrukkelijk over een bezoek nadat hij al was vertrokken. Dat verzoeker dit bezoek zou situeren zowel voor als na zijn vertrek uit het land doet trouwens enkel maar eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker houdt verder weliswaar vast aan de problemen met de taliban, maar zijn louter subjectieve mening dat hij over deze problemen wel gedetailleerde en nauwkeurige verklaringen heeft afgelegd, wijzigt niets aan voorgaande beoordeling.

4.2.7. Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal ook bij in zijn beoordeling dat geen geloof kan worden gehecht aan de verboden liefdesrelatie van verzoeker, waardoor hij evenmin een gegronde vrees voor vervolging op deze grond aannemelijk maakt. Volgende pertinente en draagkrachtige vast-stellingen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet onderuit gehaald:

(1) Verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar hij het meisje heeft ontmoet, over de banden van de familie van het meisje met de taliban of daesh, over wie er op de hoogte was van zijn relatie en over het contact dat hij had met het meisje voor zij elkaar in het echt spraken. Dit alles wordt op concrete wijze onderbouwd in de bestreden beslissing en de Raad sluit zich hierbij aan.

Verzoekers tracht de vastgestelde tegenstrijdigheid over wie hij op de hoogte bracht van zijn relatie, met name niemand versus de secretaris van het wisselkantoor, te verklaren door voor te houden dat hij enkel aan de secretaris zou hebben gezegd dat hij met iemand had afgesproken, maar dat hij nooit iets over zijn relatie met het meisje had verteld. Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt nochtans dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat hij, de dag dat hij en het meisje werden betrapt, aan de secretaris in het wisselkantoor had gezegd dat hij met het meisje had afgesproken en dit terwijl hij het niet aan zijn broer kon zeggen (p. 25). Zijn loutere ontkenning dat hij dit zo zou hebben verklaard, kan niet volstaan. Ook haalt verzoeker het motief niet onderuit dat het weinig aannemelijk is dat hij iets dergelijks aan de secretaris van het wisselkantoor zou hebben verteld, gelet op het risico dat dit inhield.

Verzoeker gaat nog in op de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen waar hij enerzijds stelde dat hij en het meisje al lang contact hadden via de gsm en anderzijds verklaarde dat ze elkaar eerst in het echt spraken en pas daarna contact hadden via de gsm. Hij betoogt in dit verband dat hij aangaf dat hij al *“over haar telefoonnummer beschikte voordat hij haar daadwerkelijk sprak. Dit is geen contradictie, maar een temporeel element. Hij had haar nummer voordat hij elkaar sprak, en toen zij elkaar spraken, hadden zij een echt contact waarbij zij uitwisselden”*. Dit betoog kan andermaal niet overtuigen, nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat verzoeker – gevraagd of de ontmoeting de eerste keer was dat hij sprak met het meisje – wel degelijk aangaf dat hij *“al lang contact [had] met haar”* (p. 23). Bovendien duidt verzoeker niet hoe hij eerder dan aan haar nummer was geraakt, als er niet reeds contact was. Hij slaagt er niet in de vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen uit te klaren.

(2) Verder moet worden gewezen op het sterk onaannemelijke en ongeloofwaardige karakter van dit relaas in de context van de Afghaanse samenleving. De manier waarop verzoeker en het meisje elkaar leerden kennen, contact hielden en hun liefde beleefden, lijkt nagenoeg onmogelijk in een samenleving waar mannen en vrouwen op een doorgedreven manier van elkaar worden gescheiden. Zo is het binnen de Afghaanse context volstrekt onaannemelijk dat een meisje, zeker een meisje van een andere stam, verzoeker uit het niets zou benaderen en hem zou aanspreken. Nog is het weinig aannemelijk dat zij elkaar twee à drie keer per week en dit gedurende ongeveer vijf of zes maanden zouden kunnen zien in de buurt van een drukke weg, gelet op het risico van hun relatie, waarvan verzoeker volgens zijn eigen verklaringen op de hoogte was. Ten slotte bleek uit verzoekers verklaringen dat hij en het meisje uiteindelijk samen werden betrapt door de leerlingen van de madrassa. In de gegeven omstandigheden zou echter kunnen worden verwacht dat ze al veel eerder samen waren gezien, nu de madrassa bijna elke dag open is en dit een locatie is waar op

frequente basis meerdere mensen samenkomen. Het is ook weinig logisch dat ze zo dicht in de buurt van een madrassa zouden afspreken. Er zou, gelet op het grote risico, mogen worden verwacht dat verzoeker een grotere voorzichtigheid aan de dag zou leggen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar zijn verklaringen en te benadrukken dat zij elkaar in het geheim zagen, dat zij zeer discreet waren en dat niemand vermoedde wat er tussen hen speelde, weerlegt verzoeker de voorgaande vaststellingen niet en stelt hij deze evenmin in een ander daglicht.

4.2.8. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.9. Verzoeker betoogt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging door de taliban vreest omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.2.10. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen is verankerd, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' ('*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*') (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijs-systeem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA,

"Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136). Het MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 116).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. Hoewel decreten tegenwoordig meer worden geformaliseerd en gepubliceerd, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekend-gemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving.

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds werden afgedwongen, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 43). In het bijzonder wat betreft '*zina*' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van het MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om '*immorele inhoud*' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd (EUAA, “*Afghanistan - Country Focus*”, januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) “*Focus Afghanistan. Return from abroad*” van 14 februari 2025, waarnaar de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “*Immigration Department*”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als *"beïnvloed"* door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en door de taliban kunnen worden gevisieerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift lijkt te impliceren, worden bijgetreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", mei 2024, p. 57-61).

4.2.11. Voor zover verzoeker gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de hierboven besproken landen-informatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geveiseerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.2.12. Verzoeker wijst op zijn verblijf in België sinds juni 2021 en zijn integratie in dit land. In dit verband voegt hij bij zijn verzoekschrift en de aanvullende nota's allereerst bewijzen dat hij werkt, met name loonfiches voor de periodes van augustus 2022 tot en met mei 2023 en van december 2025 tot en met februari 2026. Verder legt hij een referentiebrief voor van een zekere F.K., gedateerd op 17 maart 2026, die aangeeft verzoeker in oktober 2021 via zijn sociaal assistente te hebben leren kennen en hem mee te hebben opgevangen toen hij zijn opvangcentrum diende te verlaten. Zij stelt verzoeker te hebben geholpen bij zijn inschrijving voor Franse taallessen en verklaart dat hij steeds deelneemt aan voorgestelde sociale activiteiten, dat hij professioneel UNO-speler is, dat hij naar een jeugdhuis gaat en dat hij een boks- en een artistieke cursus volgde. Zij getuigt over zijn sociaal en open karakter tegenover andere culturen en religies en zijn hulpbereidheid en beschrijft hem als leergierig. Nog omschrijft ze zijn vestimentaire stijl als deze van een adolescent die bezorgd is om zijn uiterlijk. Ze neemt in haar brief enkele foto's op waaruit moet blijken dat verzoeker mee manifesteerde tegen racisme en deelnam aan een artistieke cursus. Zij getuigt nog van zijn tewerkstelling in een restaurant en het gegeven dat hij autonoom is in zijn dagelijkse leven en op financieel vlak. Op basis hiervan stelt ze dat verzoeker is geïntegreerd op het vlak van de Belgische waarden en cultuur.

4.2.13. De Raad herhaalt vooreerst dat een louter verblijf van enkele jaren in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl hem in uitermate negatieve aandacht van de taliban brengen, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om concreet uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geveiseerd/vervolgd.

4.2.14. Op basis van de voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoeker reeds enige tijd werkt in België en zo in zijn levensonderhoud kan voorzien. Verder is er een Belgische persoon die getuigt dat hij in België was ingeschreven voor Franse taallessen, deelneemt aan allerhande sociale, sportieve en artistieke activiteiten, zich open stelt voor verschillende culturen en religies en vriendelijk, hulpvaardig, sociaal en leergierig is. Concrete stukken waaruit blijkt dat verzoeker werkelijk Franse taallessen volgde, liggen evenwel niet voor. Los daarvan, zijn de voormelde elementen lovenswaardig en verzoeker toont hiermee aan dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier. Deze elementen volstaan echter niet om concreet aan te tonen dat hij tijdens zijn verblijf in België dermate is verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen

als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is.

Aan de hand van de voorgaande elementen en waar hij verder louter op zeer algemene wijze betoogt dat hij de religieuze en politieke opvattingen van de taliban niet deelt, zonder dat hij dit enigszins concretiseert, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij tijdens zijn verblijf in België zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk eigen heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit en morele integriteit en dat van hem niet meer zou kunnen worden verwacht dat hij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving, wordt niet in concreto aangetoond. Evenmin toont hij in concreto aan dat hij gedurende zijn verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die hij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan zal worden bestempeld als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verzoeker duidt ook niet concreet aan welke manifestatie(s) hij precies deelnam en op welke wijze dit hem dan verwesterd zou maken. Het meelopen in een manifestatie tegen racisme, zoals blijkt uit de plakaten in de bijgevoegde foto's, kan niet worden aangeduid als een louter westerse waarde en verzoeker concretiseert evenmin waarom dit een element is waardoor hij een risico zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker houdt verder weliswaar voor een westerse levensstijl en gedragingen te hebben aangenomen en aldus meteen te zullen opvallen bij een terugkeer naar Afghanistan, maar concretiseert dit niet. Al zeker maakt hij niet aannemelijk dat zijn huidige levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging.

De voormelde elementen volstaan aldus ook niet opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo is.

4.2.15. Verzoeker wijst op de jonge leeftijd waarop hij zijn land heeft verlaten. Rekening houdend met de door hem opgegeven geboortedatum, was hij echter rond de twintig jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan verliet. Bijgevolg kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar de Afghaanse waarden en normen en hij er volop deelnam aan het maatschappelijke leven. Zo gaf verzoeker ook aan dat hij een korte tijd naar school ging en zelfs een jaar naar de madrassa (NPO, p. 10). Zoals blijkt uit zijn vluchtrelaas, en niet wordt betwist, had hij er verder samen met zijn broer een geldwisselkantoor. Verzoeker slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent of er niet langer mee zou zijn vertrouwd. Er blijkt niet dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer, ook al zijn deze intussen aangescherpt als gevolg van de machtsovername door de taliban. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo is. Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa en langdurige afwezigheid uit Afghanistan, toont verzoeker nog niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Hij toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Verzoeker moet redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hij heeft er zo nog een familiaal netwerk, waarmee hij nog regelmatig contact heeft, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren over de huidige regels en normen (NPO, p. 8-9).

4.2.16. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in de negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd.

4.2.17. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.18. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingen-wet.

Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

4.3.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet bijgevolg worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, ptn. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, ptn. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., ptn. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen, onder meer door een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, *“Afghanistan: Country Focus”*, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloten de VS, voorheen de grootste donor, zo de financiering van bijna al hun humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoge aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, *“Afghanistan: Country*

Focus”, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, *“Afghanistan: Country Focus”*, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, *“Afghanistan: Country focus”*, januari 2026, p. 48).

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Waar verzoeker aanvoert dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM, wijst de Raad er op dat dit standpunt niet kan worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de facto-regering aanwezig, met de facto-ministers en de facto-functionarissen (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat de sharia heeft ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landen-informatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en inter-nationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich noch Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

De Raad is van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal worden erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de facto-regering aanwezig is (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43).

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd in vergelijking met de periode voordien, die werd gekenmerkt door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het ‘*National Resistance Front*’ (hierna: het NRF) en het ‘*Afghanistan Freedom Front*’ en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsverovering door de taliban zijn het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente “*Afghanistan – Country Focus*” van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van “*violence against civilians*” wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van “*battles*” en “*explosions/remote violence*”, vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, maar dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en 'targeted killings'. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheids-diensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' ('Tehreek-e-Taliban' of TTP) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden. Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan was betrokken in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is bijgevolg geen sprake (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46).

Op basis van de aangehaalde rapporten blijkt niet dat er in Afghanistan heden sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt ook geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal in zijn op 9 maart 2026 neergelegde aanvullende nota.

Verzoeker wijst in zijn aanvullende nota's op blijvende gewelddadige incidenten in onder meer zijn provincie Kunar en de grensgebieden en de (hernieuwde) bombardementen die Pakistan sinds 21 februari 2026 uitvoert op Afghanistan. In de aangebrachte informatie wordt ingegaan op de open oorlog die Pakistan in februari 2026 heeft aangekondigd en die werd gevolgd door tientallen luchtaanvallen op de twee grootste Afghaanse steden en in de grensgebieden. Hierbij vielen ook burgerslachtoffers en er wordt melding van gemaakt dat de incidenten de toegang tot humanitaire hulp kunnen verstoren. Meest recent is er sprake van een luchtaanval van Pakistan op Kaboel waarbij een afkickcentrum, dat een voormalige basis van de VS zou zijn geweest, werd geraakt en waarin gewag wordt gemaakt van tientallen, en mogelijk veel meer, doden.

Volgens het artikel gaf Pakistan aan dat het doelwit een munitiedepot was. Hiermee blijkt echter nog geen fundamenteel andere situatie dan deze die hierboven wordt beschreven, waarbij het geweld zich vooral concentreert in de grensgebieden en occasioneel ook doelwitten in de grotere steden worden aangevallen. Er kan op basis van de voorliggende landeninformatie niet alsnog worden vastgesteld dat de Pakistaanse autoriteiten als dusdanig de burgerbevolking viseren, al wordt niet ontkend dat ook burgerslachtoffers vallen, of dat sprake is van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers.

Er blijkt verder niet dat het district Dar-e-Pech in de provincie Kunar, waarvan verzoeker afkomstig is, in de onmiddellijke nabijheid van de grens met Pakistan is gelegen en evenmin dat dit specifiek wordt gevisieerd of zwaar wordt getroffen door de grensoverschrijdende incidenten met Pakistan, waaronder luchtbombardementen. Noch de EUAA "*Afghanistan - Country Focus*" van januari 2026 noch enig door verzoeker aangebracht stuk bevat namelijk informatie over militaire incidenten of luchtbombardementen die specifiek in dit district hebben plaatsgevonden.

Er dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Een schending van de artikelen 48/3, 48/4 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt aldus niet aangetoond. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 51/8 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet betreft, wordt opgemerkt dat ter zake elke toelichting ontbreekt, zodat deze onderdelen van de middelen onontvankelijk zijn. Deze artikelen handelen bovendien over volgende verzoeken om internationale bescherming en thans ligt geen dergelijk verzoek voor.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in deze wetsbepalingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en zijn pertinent en draagkrachtig. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder het verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en hij hierbij zorgvuldig is te werk gegaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich kunnen laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat verweerder zich voor het nemen van zijn beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, wordt benadrukt dat in de huidige procedure het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. In het verlengde hiervan kan verzoeker evenmin dienstig een schending aanvoeren van artikel 13 van het EVRM.

Ten slotte blijkt niet dat verzoeker dienstig de schending kan aanvoeren van de aangehaalde artikelen van de richtlijn 2011/95/EU. De voormelde richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Verzoeker toont niet aan dat de nationale omzettingsmaatregelen incorrect of ontoereikend zijn en dat hij zich nog rechtstreeks op een schending van deze artikelen kan beroepen. In dit verband ontbreekt trouwens ook elke concrete toelichting in het verzoekschrift.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4.6. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS